

Arrest

nr. 197 686 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2017 met referentienummer 71326.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. SOENEN optreedt en de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige zesde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Azerbeidzjaanse autoriteiten omwille van verzoekers lidmaatschap van en politiek activisme voor de Azerbeidzjaanse oppositiepartij Musavat.

De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij ‘ Raads arresten nrs. 28 032 en 28 033 van 28 mei 2009 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is. Hun tweede asielaanvraag werd op 5 maart 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Inzake hun derde asielaanvraag heeft de commissaris-generaal wederom beslissingen genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van hun asielrelaas. Deze beslissingen werden bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 130 102 van 25 september 2014. In het kader van verzoekers’ vierde en vijfde asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal telkens beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hun beroep tegen die beslissingen werd respectievelijk verworpen bij ‘s Raads arresten nr. X van 23 januari 2015 en nr. X van 25 juni 2015.

Ter ondersteuning van hun huidige zesde asielaanvraag leggen verzoekers bijkomende verklaringen af - verzoeker verklaart dat hij sinds vorig jaar lid is van AKM (European Coordination Centre Musavat) en in het kader hiervan tweemaal met partijgenoten naar Duitsland reisde waar ze deelnamen aan manifestaties georganiseerd door AKM; daarnaast verklaart hij o.a. dat zijn zoon werd opgeroepen om zich op het militair commissariaat te melden, maar dat hij niet wilt dat zijn zoon gemobiliseerd wordt voor het leger in een dictatuur-, en leggen zij volgende documenten neer: een lidkaart van AKM d.d. 15 februari 2017, een brief van AKM d.d. 25 januari 2017, een brief van advocaat Soenen d.d. 23 februari 2017, 2 foto’s van de manifestatie in Keulen, en een oproepingsbrief op naam van hun zoon A. voor de dienstplicht.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' eerste respectievelijk derde asielaanvraag bij 's Raads arresten nrs. X en X van 28 mei 2009 en nr. X van 25 september 2014 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van en volharden in hun relaas, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Uit het loutere feit dat in de bestreden beslissingen naar de weigeringsbeslissingen inzake verzoekers' eerdere asielaanvragen wordt verwezen, kan geen vooringenomenheid worden afgeleid. De commissaris-generaal gaat, om zich een beeld te vormen van de situatie waarin verzoekers zich bevinden, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij eerdere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekers brengen geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal vooringenomen zou zijn geweest of dat hun asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, positief dan wel negatief, waardoor zij als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de ambtenaar van het Commissariaat-generaal in casu vooringenomen zou zijn geweest.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat het fair play-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich dan ook slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. In acht genomen wat voorafgaat, kan geenszins worden aangenomen dat voorgaande in casu het geval is en verzoekers tonen dit evenmin aan.

Waar verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaan zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoekers worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielerzoek in overweging te nemen indien er nieuw elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die "de kans aanzienlijk groter maken" dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen "de kans aanzienlijk groter maken", hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers' zesde asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

De loutere verwijzing naar zijn/haar profiel en naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekers in casu naar als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde informatie van Amnesty International omtrent de situatie inzake mensenrechten(activisten) in Azerbeidzjan, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van hun relaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 oktober 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij een aanvullende nota wensen neer te leggen met foto's waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker politieke activiteiten heeft en dat hij in het openbaar opkomt voor diens politieke mening. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij verwezen hebben naar beeldmateriaal tijdens de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat dit niet werd onderzocht. Verzoekende partijen stellen dat zij ook de coördinaten hebben gegeven van het beeldmateriaal.

De Raad wijzigt zijn standpunt.

Er werd door de commissaris-generaal geen onderzoek gevoerd naar de internetlinks die eerste verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf, en welke blijkens haar verklaringen interviews bevatten die zij tijdens demonstraties gaf. Er is dienaangaande geen sprake van blote beweringen, zoals in de bestreden beslissingen wordt voorgehouden, doch verzoekende partij ondersteunt haar verklaringen hieromtrent wel degelijk met stukken.

Het voorgaande in acht genomen, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek van verzoekende partijen hun asielaanvraag zich opdringt. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd. De Raad verlaat zijn beschikking d.d. 17 oktober 2017.

5. Kosten

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 juli 2017 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS